

КУНІЦИН ЗНАЙШОВ ГОМЕНЮКА В БОКІЙМІ...

Минулий рік був вдалим для бокійцівчанина Володимира Гоменюка – гравця Сімферопольської «Таврії». Упродовж третього сезону у кримській команді наш земляк демонстрував добротний футбол у чемпіонаті України з футболу серед команд вищої ліги. У міжсезоння Володя гостював у рідні в Бокіймі і якраз тут напередодні Новоріччя відбулася наша розмова. І поза межами футбольного поля він перебуває у вирі спортивних баталій, бо у рідній школі залюбки із односельцями та школярами грав у волейбол, баскетбол, настільний теніс.

- Володю, деякі телекоментатори визнають тебе одним із найкращих українських нападників. Як би ти оцінив свій доробок на футбольних полях? Що, що минає?

- У коментаторів власне бачення гри, тож оцінюють гру футболістів зі своєї «колокольні». Якщо ж відверто, то хоча і приємно чути такі відгуки, але особисто я скромніше оцінюю власний футбольний доробок. Втім, минулий рік все-таки вважаю вдалим.

По-перше, за рік тільки у чемпіонатах забив 13 голів плюс два у кубкових матчах. Це один із кращих бомбардирських результатів. Деякі статисти мені відводять другий рядок за цими показниками після Гладкого із «Шахтаря».

По-друге, я впевненіше почуваюся на полі. Трирічне перебування у таборі кримчан і опіка досвідчених тренерів Олега Федорчука та Михайла Фоменка, а також «обкатка» у колі висококласних партнерів далися взнаки, я значно «підтягнувся» у футбольній майстерності, тактико-технічних діях.

По-третє, психологічно загартувався. Раніше після невикористаних зручних моментів для взяття воріт довго картая себе, прокручував у пам'яті епізоди гри і ніяк не міг заснути. І нині болісно переживаю такі миті, але намагаюся налаштуватися на наступну гру і там реабілітуватися. Хоча реалізація голевих моментів – це той невикористаний резерв, який допоможе сягнути бомбардирських висот.

- Ще одна приємна подія із минулого сезону – тобі довірили капітанську пов'язку...

- Це сталося перед грою із криворізьким «Кривбасом». Після передматчевих настанів тренер Михайло Фоменко мене

призначив капітаном команди. Розумію, що це висока довіра, але і не менша відповідальність. Намагаємось грою і власною поведінкою підтверджувати капітанські стандарти...

- Володю, після твого дебюту і аж до останнього часу тебе постійно «сватають» у збірні України. На жаль, поки що тренери обділили тебе за прошенням у їх лави...

- Звичайно, мрія кожного гравця виступати за національну збірну своєї країни. Не приховую, що і для мене було б великою честю вийти на поле у формі збірної України. Однак для цього слід демонструвати високу майстерність. Вважаю, чим більше забиватиму, тим більше шансів матиму потрапити до складу національної збірної України. Ну і, звісно, слід підтягуватися в інших компонентах футболу.

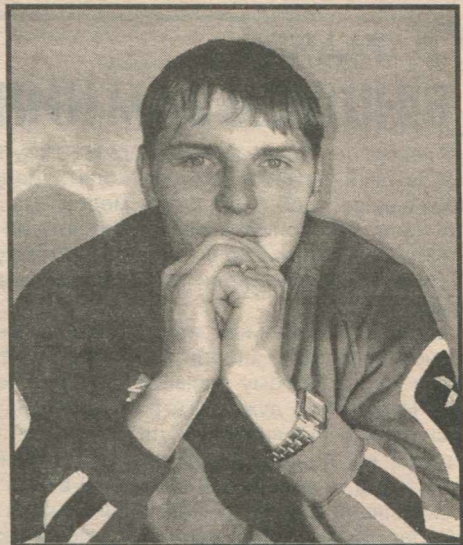
- Нині твоє ім'я і прізвище часто рясніє на сторінках вітчизняних спортивних та інших видань. Не секрет, що тобою цікавляться в зарубіжних командах...

- Я мало переймаюся тим, хто мною цікавиться. Головне для мене – демонструвати якісну результативну гру. Хоча не приховую: колись відбувалися переговори з приводу того переходу у «Маккабі» із Хайфи (Ізраїль). Я в цьому процесі участі не брав, тож про що йшла мова – не знаю. Оскільки я і надалі граю в «Таврії», то, очевидно, перемовини завершилися безрезультатно.

А взагалі якби довелось змінювати клуб, то, зрозуміло, погодився б це зробити, якби надійшла пропозиція із команди потужнішої за рівнем гри і, так би мовити, з європейськими перспективами. Поки що я комфортно почуваюся у «Таврії».

- Володю, подекуди, що у тебе склалися досить тісні і дружні стосунки із мером Сімферополя, головою Федерації футболу Криму і Почесним президентом «Таврії» Сергієм Куніциним...

- Сергій Володимирович – мудра, ділова і високоморальна людина. Часто телефонує, цікавиться справами. Нещодавно телефонував у Бокійму з Австрії. Щоправда, цього разу про футбол вели мову мало. Річ у тім, що Сергія Володимировича в австрійській клініці прооперували – операція пов'язана із наслідками

поранення під час служби в Афганістані...

- Зачасти склад команд вищої ліги інтернаціональний. Чи не виникає проблем у спілкуванні із легіонерами, які виступають у «Таврії»?

- Жодних проблем. Додам, що у команді і перекладача немає. Скажімо, Олександр Ковпак, Ілля Галюза, Денис Галайда спілкуються українською мовою, решта – російською. Звісно, у міжсезоння відбудеться ротація футболістів: з'явиться 6-7 новачків і гравців 5-6 залишать «Таврію». Сподіваюся, із поповненням порозуміємося на полі і поза лаштунками стадіону.

- Деякі коментатори постійно нагадують, що ти колись займався боксом. Просвіти нас більше у цьому питанні.

- Ваш брат-журналіст якийсь незначний епізод інколи так розмалює, що диву даєшся. Варто було десь обмовитися, що колись із братом Сергієм боксували просто для себе, як справді на сенсації репортери вхопилися за цей епізод із біографії і почали «ліпити» з мене ледь не боксера-професіонала. Зазначу, що заняття спортом вдома у значній мірі мене підготували до тренувань за системою Лобановського, яку сповідує Михайло Фоменко – його учень і послідовник. Часто після командних тренувань самостійно відшліфовую ті чи інші вправи. Звісно, якщо сили залишаються...

- Володю, земляки тобі бажають успішної футбольної кар'єри, високих спортивних злетів. Що б ти побажав їм у новому 2008 році?

- Я бажаю усім сили, снаги і здоров'я. Хай щомиті і кожної днини Бог їм допомагає, хай у кожній родині панують щастя і радість. Юнакам і дівчатам бажаю віри у власні сили і нагадаю, що примхлива фортуна посміхається тим, хто наполегливо стукає до неї у двері. Колись через ті двері і я потрапив у вир українського футболу, одержав визнання, за короткий час побував у Німеччині, Австрії, Ізраїлі, Туреччині, Кіпрі, «засвітився» на телеекранах. Не просто і не легко все дається. Але дерзайте, повірте у власні сили і у вас усе вийде...

- Дякую тобі, Володю, за розмову. Щиро бажаю, щоб тисячі сімферопольців «ходили на Гоменюка», а мільйони телеглядачів одержували насолоду від твоєї гри.

Розмовляв Віталій ТАРАСЮК.

